

Missatge del Papa per a la 59a Jornada Mundial de la Pau

El missatge del pontífex amb motiu de la Jornada Mundial de la Pau 2026, que se celebra cada any l'1 de gener, reflexiona amb les paraules de Jesús

Ressuscitat: «La pau sigui amb tots vosaltres», exhortant als compromisos del desarmament del cor, de la ment i de la vida.

A més dels esforços internacionals necessaris per assolir la pau al món.

27/12/2025

***La pau estigui amb tots vosaltres:
cap a una pau “desarmada i
desarmant”***

“La pau sigui amb tu!”.

Aquesta antiquíssima salutació, que continua sent habitual en moltes cultures, la tarda de Pasqua es va omplir de vigor nou a llavis de Jesús ressuscitat. «Pau a vosaltres» (Jn 20, 19.21) és la seva paraula, que no només desitja, sinó que fa un canvi definitiu en qui la rep i, d'aquesta manera, en tota la realitat. Per això, els successors dels Apòstols donen veu cada dia i a tot el món a la revolució més silenciosa: “Pau a vosaltres!”. Des de la tarda de la meva elecció com a bisbe de Roma he volgut incorporar la meva salutació en aquest anunci coral. I ho vull

reafirmar: «Aquesta és la pau de Crist Ressuscitat, una pau desarmada i una pau desarmant, humil i perseverant. Prové de Déu, Déu que ens estima a tots incondicionalment».[1]

La pau de Crist ressuscitat

El que va vèncer la mort i va fer caure el mur que separava els éssers humans (cf. *Ef* 2, 14) és el Bon Pastor, que dona la vida pel ramat i té moltes ovelles que no són de la cleda (cf. *Jn* 10, 11.16): Crist, la nostra pau. La seva presència, el seu do, la seva victòria resplendeixen en la perseverança de molts testimonis, per mitjà dels quals l'obra de Déu continua al món i es torna, fins i tot, més perceptible i lluminosa en la foscor dels temps.

El contrast entre les tenebres i la llum, en efecte, no és només una imatge bíblica per descriure el part del qual està naixent un món nou; és

una experiència que ens travessa i ens sorprèn segons les proves que trobem, en les circumstàncies històriques en les quals ens toca viure. Ara bé, veure la llum i creure-hi és necessari per no enfonsar-se en la foscor. Es tracta d'una exigència que els deixebles de Jesús son cridats a viure de manera única i privilegiada, però que, per molts camins, se sap obrir pas al cor de cada ésser humà. La pau existeix, vol habitar en nosaltres, té el poder suau d'il·luminar i d'eixamplar la intel·ligència, resisteix a la violència i la venç. La pau té l'alè del que és etern; mentre que al mal se li crida “prou”, a la pau se li diu a l'orella “per sempre”. En aquest horitzó ens ha introduït el Ressuscitat. Amb aquest pressentiment viuen els que treballen per la pau, que, en el drama del que el *Papa Francesc* ha definit com a “tercera guerra mundial a trossos”, continuen

resistint-se a la contaminació de les tenebres, com a sentinelles de la nit.

Lamentablement, el contrari —és a dir, oblidar la llum— és possible; llavors, es perd el realisme i secedeix a una representació parcial i distorsionada del món, sota el signe de les tenebres i de la por. Avui no són pocs els que anomenen *realistes* a les narracions mancades d'esperança, cegues davant la bellesa dels altres, que obliden la gràcia de Déu que treballa sempre als cors humans, encara que estiguin ferits pel pecat. Sant Agustí exhortava els cristians a entaular una amistat indissoluble amb la pau, perquè, custodiant-la en el més íntim del seu esperit, poguessin irradiar al seu voltant la seva escalfor lluminosa. Ell, adreçant-se a la seva comunitat, escrivia així: «Tingueu la pau, germans. Si hi voleu atreure els altres, sigueu els primers de posseir-la i retenir-la. Que cremi en vosaltres

el que teniu per encendre els
altres». [2]

Tant si tenim el do de la fe com si ens sembla que no el tenim, benvolguts germans i germanes, obrim-nos a la pau! Acollim-la i reconeguem-la, en lloc de considerar-la llunyana i impossible. Abans de ser una meta, la pau és una presència i un camí. Encara que es combati dins i fora de nosaltres, com una petita flama amenaçada per la tempesta, n'hem de tenir cura sense oblidar els noms i les històries dels qui ens n'han donat testimoni. És un principi que guia i determina les nostres decisions. Fins i tot als llocs on només queda runa i on la desesperació sembla inevitable, avui trobem els qui no han oblidat la pau. Així com la tarda de Pasqua Jesús va entrar al lloc on hi havia els deixebles, atemorits i desanimats, de la mateixa manera la pau de Crist ressuscitat continua travessant portes i barreres amb les veus i els

rostres dels seus testimonis. És el do que permet que no oblidem el bé, que el reconeguem vencedor, que el triem de nou junts.

Una pau desarmada

Poc abans de ser arrestat, en un moment de gran intimitat, Jesús va dir als que estaven amb Ell: «Us deixo la pau, us dono la meva pau. Jo us dono la pau que el món no dona». I immediatament afegeix: «Que els vostres cors s'asserenin i no temin!» (Jn 14, 27). La torbació i el temor es podien referir, certament, a la violència que aviat s'abatria sobre Ell. Més profundament, els Evangelis no amaguen que el que va desconcertar els deixebles va ser la seva resposta no-violenta; un camí al qual tots, començant per Pere, es van oposar, però en el qual el Mestre va demanar que el seguissin fins al final. El camí de Jesús continua sent motiu de torbació i de temor. I Ell

repeteix amb fermesa a qui el volgués defensar: «Guarda't l'espasa a la beina» (*Jn* 18, 11; cf. *Mt* 26, 52). La pau de Jesús ressuscitat és desarmada, perquè desarmada va ser la seva lluita, dins de circumstàncies històriques, polítiques i socials precises. Els cristians, junts, s'han de fer profèticament testimonis d'aquesta novetat i recordar les tragèdies de les quals tantes vegades s'han fet còmplices. La gran paràbola del judici universal convida tots els cristians a actuar amb misericòrdia i ser conscients d'això (cf. *Mt* 25, 31-46). I, en fer-ho, trobaran al seu costat germans i germanes que, per diferents camins, han sabut escoltar el dolor aliè i s'han alliberat interiorment de l'engany de la violència.

Tot i que avui no són poques les persones de cor disposat a la pau, un gran sentiment d'impotència les

envaeix davant del curs dels esdeveniments, cada vegada més incert. Ja sant Agustí, en efecte, assenyalava una paradoxa particular: «Ésmés difícil lloar la pau que posseir-la. En efecte, si la volem lloar, desitgem les forces per fer-ho, busquem els pensaments i pesem les paraules; en canvi, si la volem posseir, la tenim i la posseïm sense cap esforç».[3]

Quan tractem la pau com un ideal llunyà, acabem per no considerar escandalós que es negui, i fins i tot que es faci la guerra per assolir-la. Sembla com si faltessin les idees justes, les frases sospesades, la capacitat de dir que la pau és a prop. Si la pau no és una realitat experimentada, per custodiar i conrear, l'agressivitat es difon en la vida domèstica i en la vida pública. En la relació entre ciutadans i governants s'arriba a considerar una culpa el fet que no se'ns prepari prou

per a la guerra, per reaccionar als atacs, per respondre a les agressions. Molt més enllà del principi de legítima defensa, en el pla polític aquesta lògica d'oposició és la dada més actual en una desestabilització planetària que va assumint cada dia més dramatisme i imprevisibilitat. No és casual que les crides repetides a incrementar la despesa militar i les decisions que això comporta siguin presentades per molts governants amb la justificació del perill respecte als altres. En efecte, la força dissuasiva del poder i, en particular, de la dissuasió nuclear encarnen la irracionalitat d'una relació entre pobles basada no en el dret, la justícia i la confiança, sinó en la por i el domini de la força. La conseqüència —com ja escrivia sant Joan XXIII sobre el seu temps— és clara: «els homes viuen amb l'angoixa d'una tempesta que es podria desencadenar a cada moment amb un ímpetu horrible. Perquè les

armes hi són. I si és difícil persuadir-se que hi hagi persones capaces d'assumir la responsabilitat de les destruccions i dels dolors que una guerra causaria, no queda exclòs que un fet imprevisible i incontrollable pugui fer esclatar l'espurna que posi en moviment l'aparell bèl·lic».[4]

Doncs bé, durant el curs del 2024, les despeses militars a escala mundial van augmentar un 9,4 % respecte a l'any anterior i van confirmar la tendència ininterrompuda des de fa deu anys, de manera que es va assolir la xifra de 2.718 bilions de dòlars, és a dir, el 2,5 % del PIB mundial.[5] Per si no fos prou, avui sembla que es vulgui respondre als nous reptes, no només amb l'enorme esforç econòmic per al rearmament, sinó també amb un reajustament de les polítiques educatives; en lloc d'una cultura de la memòria, que preservi la consciència madurada al segle XX i no oblidi els seus milions

de víctimes, es promouen campanyes de comunicació i programes educatius a escoles i universitats, així com als mitjans de comunicació, que difonen la percepció d'amenaques i transmeten una noció merament armada de defensa i de seguretat.

Tanmateix, «el veritable amant de la pau estima també els enemics d'aquesta».[6] Així recomanava sant Agustí que no es destruïssin els ponts ni s'insistís en el registre del retret, ja que preferia el camí de l'escolta i, quan fos possible, la trobada amb les raons dels altres. Fa seixanta anys, el *Concili Vaticà II* s'acabava amb la consciència d'un diàleg urgent entre l'Església i el món contemporani. En particular, la Constitució *Gaudium et spes* centrava l'atenció en l'evolució de la pràctica bèl·lica: «El perill singular de la guerra d'avui rau en això: que brinda la quasi ocasió de perpetrar tals crims a aquells que posseeixen les armes científiques

més recents; i, amb una mena d'inexorable connexió, pot impel·lir les voluntats dels homes a decisions atrocíssimes. Ara bé, a fi que això no s'esdevingui mai en el futur, els Bisbes d'arreu de la terra, congregats en unitat, supliquen insistentment a tothom, principalment als dirigents de les nacions, que ponderin incessantment una tan gran responsabilitat davant Déu i davant tota la humanitat».[7]

En reiterar la crida dels Pares conciliars i estimant la via del diàleg com la més eficaç a tots els nivells, constatem com l'avenç tecnològic ulterior i l'aplicació en l'àmbit militar de les intel·ligències artificials han radicalitzat la tragèdia dels conflictes armats. Fins i tot es va delineant un procés de desresponsabilització dels líders polítics i militars, amb motiu del “delegar” creixent en les màquines de les decisions que afecten la vida i

la mort de persones humanes. És una espiral destructiva, sense precedents, de l'humanisme jurídic i filosòfic sobre el qual es basa i des del qual es protegeix qualsevol civilització. Cal denunciar les enormes concentracions d'interessos econòmics i financers privats que van empenyent els estats en aquesta direcció; però amb això no n'hi ha prou si alhora no es fomenta el despertar de les consciències i del pensament crític. L'Encíclica *Fratelli tutti* presenta sant Francesc d'Assís com a exemple d'aquest despertar: «En aquell món ple de torres de vigilància i de muralles protectores, les ciutats vivien guerres sagnants entre famílies poderoses, al mateix temps que creixien les zones miserables de les perifèries excloses. Allà Francesc va acollir la veritable pau al seu interior, es va alliberar de tot desig de domini sobre els altres, es va fer un dels últims i va buscar viure en harmonia amb tots».[8] És

una història que vol continuar en nosaltres i que requereix que unim esforços per contribuir recíprocament a una pau desarmant, una pau que neix de l'obertura i de la humilitat evangèlica.

Una pau desarmant

La bondat és desarmant. Potser per això Déu es va fer infant. El misteri de l'Encarnació, que té el seu punt de més abaixament en el descens als inferns, comença al ventre d'una jove mare i es manifesta al pessebre de Betlem. «Pau a la terra» canten els àngels, anunciant la presència d'un Déu sense defenses, del qual la humanitat es pot descobrir estimada només cuidant-lo (cf. *Lc2*, 13-14). Res no té la capacitat de canviar-nos tant com un fill. I potser és precisament pensar en els nostres fills, en els infants i també en els que són fràgils com ells, el que ens commou profundament (cf. *Act 2*, 37). Sobre

això, el meu venerat predecessor escrivia que «la fragilitat humana té el poder de fer-nos més lúcids respecte al que roman o al que passa, al que dona vida i al que provoca mort. Potser per això sovint tendim a negar els límits i a evadir les persones fràgils i ferides, que tenen el poder de qüestionar la direcció que hem pres, com a individus i com a comunitat.»[9]

Sant Joan XXIII va introduir per primera vegada la perspectiva d'un desarmament integral que només es pot afirmar mitjançant la renovació del cor i de la intel·ligència. Així, a Pacem in terris escrivia: «Cal, però, reconèixer que el fre en la cursa d'armaments, la seva reducció efectiva i, més encara, la seva eliminació total són gairebé impossibles si no es procedeix, alhora, a un desarmament integral, és a dir, si no es desarmen també els esperits amb l'esforç sincer per fer-hi

desaparèixer la psicosi bèl·lica. Això suposa, al seu torn, que el criteri de la pau, fonamentat en l'equilibri dels armaments, sigui substituït pel principi que la pau veritable només es pot assentar damunt la confiança recíproca. Considerem que es tracta d'un objectiu que pot ser assolit. Ja que és reclamat per la recta raó, és summament desitjable i és de la màxima utilitat».[10]

Un servei fonamental que les religions han de prestar a la humanitat que pateix és vigilar l'intent creixent de transformar fins i tot els pensaments i les paraules en armes. Les grans tradicions espirituals, així com el recte ús de la raó, ens porten a anar més enllà dels llaços de sang o ètnics, més enllà de les fraternitats que només reconeixen qui és semblant i rebutgen qui és diferent. Avui veiem com això no es dona per fet. Lamentablement, cada vegada forma

més part del panorama contemporani el fet d'arrossegar les paraules de la fe al combat polític, beneir el nacionalisme i justificar religiosament la violència i la lluita armada. Els creients han de desmentir activament, sobretot amb la vida, aquestes formes de blasfèmia que enfosqueixen el Sant Nom de Déu. Per això, juntament amb l'acció, és cada vegada més necessari conrear l'oració, l'espiritualitat, el diàleg ecumènic i interreligiós com a vies de pau i llenguatges de la trobada entre tradicions i cultures. A tot el món és desitjable «que cada comunitat es converteixi en una “casa de pau”, en què aprenguem a desactivar l'hostilitat mitjançant el diàleg, en què es practiqui la justícia i es preservi el perdó».[11] Avui més que mai, en efecte, cal mostrar que la pau no és una utopia, mitjançant una creativitat pastoral atenta i generativa.

D'altra banda, això no ha de distreure l'atenció de tothom sobre la importància que té la dimensió política. Els qui estan cridats a responsabilitats públiques a les seues més altes i qualificades, han d'intentar que «siguin considerats a fons els problemes de la recomposició pacífica de les relacions entre les comunitats polítiques en el pla mundial: una recomposició fonamentada en la confiança mútua, en la sinceritat en els pactes, en la fidelitat als acords presos. Que el problema sigui examinat fins a descobrir el punt clau on sigui possible d'iniciar el camí vers una sèrie d'enteses amistoses, duradores i fecundes».[12]

És el camí desarmant de la diplomàcia, de la mediació, del dret internacional, tristament desmentit per les cada vegada més freqüents violacions d'acords assolits amb gran esforç, en un context que requeriria no la deslegitimació, sinó més aviat

el reforçament de les institucions supranacionals.

Avui, la justícia i la dignitat humana estan més exposades que mai als desequilibris de poder entre els més forts. Com habitar un temps de desestabilització i de conflictes alliberant-se del mal? Cal motivar i sostenir tota iniciativa espiritual, cultural i política que mantingui viva l'esperança i contrarestar la difusió d'actituds fatalistes «com si les dinàmiques que la produeixen procedissin de forces anònimes i impersonals o d'estructures independents de la voluntat humana».[13] Perquè, de fet, «la millor manera de dominar i d'avançar sense límits és sembrar la desesperança i suscitar la desconfiança constant, fins i tot disfressada darrere la defensa d'alguns valors».[14] a aquesta estratègia cal oposar-hi el desenvolupament de societats civils

conscients, de formes
d'associacionisme responsable,
d'experiències de participació no-
violenta, de pràctiques de justícia
reparadora a petita i gran escala. Ja
ho assenyalava amb claredat *Lleó
XIII* a l'Encíclica *Rerum novarum*: «La
reconeguda curtesa de les forces
humanes aconsella i impel·leix
l'home a buscar el suport dels altres.
De les Sagrades Escripures és
aquesta sentència: “Més val ser dos
que no pas un, perquè així el treball
rendeix més. I si l'un cau, l'altre
l'aixeca. Però ai del qui cau estant
sol, sense que un altre el pugui
aixecar!” (*Coh*4, 9-10). I també
aquesta altra: “El germà ajudat pel
seu germà és com una ciutat
fortificada” (*Pr* 18,19)».[15]

Que aquest sigui un fruit del *Jubileu
de l'Esperança*, que ha impulsat
milions d'éssers humans a
redescobrir-se pelegrins i a
començar en si mateixos aquest

desarmament del cor, de la ment i de la vida al qual Déu no tardarà a respondre complint les seves promeses: «Ell serà jutge entre les nacions, arbitrarà sobre els pobles. Forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra ni s'entrenaran mai més a fer la guerra. Casa de Jacob, veniu, caminem a la llum del Senyor!» (Is 2, 4-5).

Vaticà, 8 de desembre de 2025

LLEÓ PP. XIV

[1] *Benedicció apostòlica “Urbi Et Orbi” i primera salutació, lògia central de la Basílica de Sant Pere (8 de maig de 2025).*

[2] S. Agustí d'Hipona, *Sermó* 357, 3.

[3] *Ibidem*, 1.

[4] S. Joan XXIII, Carta enc. *Pacem in terris* (11 d'abril de 1963), 60.

[5] Cf. *SIPRI Yearbook: Armaments, Disarmament and International Security* (2025).

[6] Sant Agustí d'Hipona, *Sermó* 357, 1.

[7] Conc. Ecum. Vat. 11, Const. past. *Gaudium et spes*, 80.

[8] Francesc, Carta enc. *Fratelli tutti* (3 d'octubre del 2020), núm. 4.

[9] Id., *Carta al Director del "Corriere della Sera"* (14 de març de 2025).

[10] S. Joan XXIII, Carta enc. *Pacem in terris* (11 d'abril de 1963), 113.

[11] *Discurs als bisbes de la Conferència Episcopal Italiana* (17 de juny de 2025).

[12] S. Joan XXIII, Carta enc. *Pacem in terris* (11 d'abril de 1963), 118.

[13] Benet XVI, Carta enc. *Caritas in veritate* (29 de juny de 2009), 42.

[14] Francesc, Carta enc. *Fratellj tutti* (3 d'octubre de 2020), 15.

[15] Lleó XIII, Carta enc. *Rerum novarum* (15 de maig de 1891), 35.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/missatge-del-
papa-per-a-la-59a-jornada-mundial-de-
la-pau/](https://opusdei.org/ca-es/article/missatge-del-papa-per-a-la-59a-jornada-mundial-de-la-pau/) (12/03/2026)